
Hlasy v hlavě

Producent, hudebník a skladatel Ondřej Pivec dělá české hudbě ve světě dobré jméno. Je především jazzový klávesista a hráč na Hammondovy varhany. Na kontě má ale i cenu Grammy za spolupráci na jazzovém albu *Take Me To The Alley* Gregoryho Portera. Od roku 2009 žije v New Yorku, s Porterem nyní často koncertuje a hraje i v dalších projektech. V letošním roce se několikrát vrátil do České republiky a v rozhovoru tvrdí, že by se chtěl vracet častěji. Zastupován OSA od 2005, v databázi má registrováno 43 hudebních děl.

PŘIPRAVIL: JAROSLAV ŠPULÁK (Právo)

Zpočátku jste hrál především na Hammondovy varhany. Kde jste k nim získal vztah?

Nejen zpočátku – na hammondky hraji dodnes, ať už na turné, či v New Yorku v kostele. Ten zvuk jsem si oblíbil díky svému dobrému kamarádovi Zdeňku Blažkovi, který byl před dvaceti lety mým učitelem angličtiny na gymnáziu v Brně.

Viděl, že mám o hudbu zájem, a tak mi zcela nezištně natáčel na kazety klenoty ze své kolekce cédéček, kterou si přivezl z Kanady. Byly mezi nimi ve velké míře nahrávky Jimmyho Smithe a já si ten zvuk hned zamiloval.

Měl jste doma dobré podmínky k tomu, abyste se mohl věnovat hudbě?

Ani moc ne. Myslím, že rodina spíš chtěla, aby ze mě bylo něco takříkajíc pořádného. Ale v hudbě mi nijak nebránila.

Jaké byly v době vašich hudebních začátků vaše vzory?

Asi největším byl v Praze pianista Najponk. Jeho hra zněla a dodnes zní tak nějak surově a opravdově. Pak jsem také dost baštil trio Mateje Benka. Časem jsem si zamiloval Sama Yahela a lekce s ním vlastně byly důvod, proč jsem nakonec vycestoval.

Jste znám jako jazzman. Prošel jste ale předtím i jinými hudebními styly, měl jste například někdy rockovou kapelu?

Ne, od začátku pro mě byl prioritou jazz. To až posledních pět až sedm let se věnuji jiným stylům hudby. Ani nevím proč, samotnému mi to přijde divné.

V současné době hrajete na různé klávesové nástroje. Proč jste vlastně svůj rejstřík rozšířil?

To dost souvisí právě s žánrovým záběrem. Abych se v New Yorku uživil, musel jsem ze začátku brát ke hraní kdeco, mezi jiným i vystupování na večírcích a svatbách. Tam s hammondkami moc nepochodíte. Je potřeba mít takové zvuky, jako jsou na nahrávce. Také jsem musel často vykrývat smyčcové a dechové party. To je dost opruz, ale zase jsem měl za jedno hraní na půl nájmu. No a díky tomu jsem se začal zajímat o syntezátory, programování zvuků a podobně. Velmi mě to chytlo a teď se mi to hodí při produkci vlastní tvorby.

Od ledna 2009 žijete v New Yorku. Co vás tam zaválo?

Já vždycky říkám, že mi to poručily hlasy v hlavě. Ani nevím, co mě to popadlo. Asi jsem se chtěl prostě hodit proti zdi a zjistit, co to se mnou udělá.

Kdy jste dospěl k závěru, že v New Yorku zůstanete?

Asi po dvou letech, kdy už jsem tušil, že v něm neumřu hladu. Ale nebylo to snadné. Začátky byly docela demotivující, jak jsem už naznačil.

Jak moc je New York pro hudebníka inspirativní?

Nesmírně. Je v něm spousta hudby a velmi kvalitních muzikantů, obzvláště pokud víte, kde je najít. Také je v něm hodně vizuálních a jiných vjemů, které vás neustále stimulují.

Jako jednomu z mála bílých hudebníků se vám podařilo proniknout na americkou gospelovou scénu. Proč se to obvykle bělochům nedaří?

Není to hudba, kterou by běloši tradičně hráli. To je, jako byste chtěl po Afroameričanovi, aby hrál cimbálovku. Také je za tím

Foto: Deneka Penniston

stále dost silné napětí mezi černochoy a bělochy, které v Americe je.

A proč přijali američtí gospeloví hudebníci mezi sebe vás?

Myslím, že je ze mě cítit, že mám velký respekt nejen k jejich hudbě, ale také k nim jako lidem. To je v Americe od bělocha stále bohužel docela neobvyklé. Nerad bych se do tohoto tématu pouštěl, ale je to pořád ještě dost velký problém, který se ve střední Evropě velmi těžko vysvětluje.

Hráváte v kostelech na nedělních mších. Jak při té příležitosti návštěvníci kostela v Americe hudbu přijímají?

Je to nedílná součást bohoslužby. Tak nějak pomáhá všechny naladit na stejnou vlnu.

Hrajete také v amerických klubech. Je to dnes pro vás už běžné, nebo je problém sehnat si vystoupení?

Mám velké štěstí, že hrají na klávesové nástroje, takže o hraní nouzi nemám. Navíc jsem od roku 2016 hodně na turné.

Jak na jazzovou hudbu v klubu reaguje americké publikum ve srovnání s českým?

Nebojí se reagovat, což je pro nás na pódiu výborná zpětná vazba. Ale pravda je, že v poslední době lidé reagují vřele i u nás.

Známa je vaše spolupráce s Gregorym Porterem. Kde a za jakých okolností jste se setkali?

To je zásluha pražského festivalu Struny podzimu. Přizvali mě na něj jako zvláštního hosta na gala v roce 2013. S Porterem, s nímž jsem se na festivalu setkal, jsem zůstal ve styku a on mě potom přizval na natáčení. No a pak se ozval manažer, jestli bych s nimi nemohl jet na turné. A pak na další. Letos jsem s ním strávil skoro čtyři měsíce.

Hráli jste společně v Royal Albert Hall v Londýně a na slavném britském festivalu Glastonbury. Jak na to vzpomínáte?

Mám velké štěstí, že hrají na klávesové nástroje, takže o hraní nouzi nemám.

To pro mě byly jedny z nejsilnějších zážitků vůbec. V Royal Albert Hall proběhlo mé úplně první celovečerní hraní s Gregorym. A bylo bez zkoušky – já se celý koncert učil z YouTube, což bylo dost na palici. A na Glastonbury jsme letěli helikoptérou, to bylo pro mě poprvé. Byl to také super zážitek.

V roce 2017 získal Gregory Porter Grammy za album Take Me To The Alley. Jak moc je ta Grammy také vaše?

Tak z pěti procent. Gregory řekl při děkovačce v televizi mé jméno, což mi udělalo obrovskou radost a jsem za to velmi vděčný.

Bude vaše spolupráce s Porterem pokračovat?

Zatím to vypadá, že ano. Už jsem s ním domluvený na koncert v únoru a pak na dva měsíce na turné na jaře.

Jak často se vracíte do České republiky?

Letos to bylo docela často, neboť jsem byl pořád s někým v Evropě. Ať už s Gregorym, či s Kennedy Administration, což je projekt, který teď spolu se zpěvačkou Kennedy vedu.

Plánujete někdy, že se přestěhujete zpět do České republiky?

O stěhování bych přímo nemluvil, ale posledních pár cest domů bylo moc příjemných. Možná budu trochu pendlovat. ☒